

ความสะอาดเป็นครูได้

เมื่อแรกที่ได้รับการชักชวนให้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพื่อนฝูงของเราจำนวนไม่น้อยที่อดอดไม่ยอมรับปาก เหตุผลข้อหนึ่งที่เพื่อนรักเกือบทุกคนยกมาอ้างคือ “ไม่มีชุดขาว” ครั้นเราอ่อนข้อให้ใส่เสื้อสีขาวส่วนจะนุ่งสือะไรก็ได้ จึงค่อยๆ ไปรื้อค้นเสื้อยืดฟิตเบรียะมาใส่ได้ตัวหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้ชวาก็ยังไม่ใส่ใจเสียทีเดียวนัก เพราะพอมาถึงท่ารถที่มีรถบัสคันใหญ่ ที่มีผู้ใจบุญจัดไว้สำหรับรับสาธุชนมาวัด จอดรออยู่พร้อมผู้โดยสารในชุดสีขาวเต็มคันรถ เพื่อนรักก็ชักทำเก๋ๆ กังๆ จะหันหลังกลับเสียให้ได้ อ้างว่าแต่งตัวไม่เหมือนใครอยู่คนเดียว

บางคนถูกประทับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่พอถึงวัดกลับต่อว่าผู้ชวนเสียหุบม กล่าวโทษว่า “ทำไมไม่บอกแต่แรก ถ้ารู้อย่างนี้ฉันจะแต่งมาให้ขาวปลอดทั้งตัวทีเดียว”

ธรรมเนียมปฏิบัติในการแต่งชุดขาวมาวัดนี้ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสองปลุกฝังให้สาธุชนปฏิบัติกันมาตั้งแต่เมื่อเริ่มสร้างวัด จากชุดขาวที่ต้องระแวดระวังเรื่องความสะอาดเป็นพิเศษ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เริ่มปลุกฝังเรื่องความสะอาดของสถานที่ อันเป็นเสน่ห์ของวัดเรื่อยมาเป็นลำดับ ในโอวาทวันเกิดตอนหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อบัณฑิตซีโวเล่าถึงคุณยายว่า

“...วันหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช หลวงพ่อกำลังเกดเสื้อผ้าที่คุณยายใส่ แล้วถามคุณยายว่า “ยาย เสื้อยายนี้นะ มันขาดจนปะไปแล้วตั้งหลายแห่ง แต่ทำไมมันยังขาวกว่าเสื้อของผมอีก เสื้อของผมนี้ใช้มายังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมนี้ก็เนื้อดีกว่าของยายด้วยนะ”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดยิ้มๆว่า “คุณ... ยายนะ ลูกชานา ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนักแหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมังใส่ถึงทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ๆ แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ”

หลวงพ่อฟังแล้วหลังเย็นเลย เสื้อผ้าของเราเนี่ย บางครั้ง ถ้ายังไม่ครบอาทิศัย ก็ยังไม่ซัก ใส่วันหนึ่ง ก็ทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้ พออีกวันก็เอาทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้อีก พอครบอาทิศัยจึงซัก ก็เลยได้รู้วันนั้นเองว่า เราดูแลรักษาเสื้อผ้าไม่เป็น แต่คุณยายอาจารย์ท่านละเอียดเป็นเหตุเป็นผลไปหมดอย่างนั้นนี่เองยายจึงเข้าถึงธรรมะละเอียดๆ ได้

แค่ความสะอาดของเสื้อผ้าคุณยายยังระวัง ดูแลรักษาเอาใจใส่อย่างดีราวกับสมบัติล้ำค่า เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องพื้นฐานอื่นๆ เช่น เรื่องข้าวปลาอาหาร เรื่องที่อยู่ ที่พักของท่านจึงได้สะอาดจริงๆ สะอาดทั่ว

ทั้งบ้าน ไม่ว่าตรงไหนมันน่าอนน่า่งไปทุกแห่ง นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อยากถ่ายทอดให้รับรู้กันไว้ แต่นี่ก็เป็นเพียงแค่เรื่องหยาบๆ นะ เรื่องละเอียดไม่ต้องมาพูดถึงหรอกว่า ธรรมะละเอียดของยายจะเป็นอย่างไร จะขนาดไหน...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อยุดหนึ่งไม่พูดไม่จาไปครู่หนึ่ง ยกแก้วน้ำแก้วใหญ่พิเศษขึ้นดื่มน้ำอุ่นเงียบๆ แล้วคลี่ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็น เนื้อนุ่มหนาสีเหลืองอ่อน ที่อุบาสกเส่นห่านมาถวาย ขึ้นเช็ดหน้าพอเป็นพิธีเพื่อฉลองศรัทธาคนถวาย จากนั้นท่านได้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นชูแล้วกล่าวสลับไปว่า

“ผ้าขี้ริ้ว พอเราใช้แล้วมันสกปรก เราก็กู้กันไปเลย แต่ผ้าขี้ริ้วที่คุณยายใช้ดูบ้าน เช็ดบ้าน ใช้เสร็จคุณยายท่านนำไปซักจนสะอาด สะอาดกว่าผ้าเช็ดหน้าของหลวงพ่อก็คือ เสื้อของหลวงพ่อก็ไม่เกาขนาดนั้น ยังชาวู้ผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ของคุณยายไม่ได้เลย หลวงพ่อยายคุณยายมาก ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง...”

“ดูนะลูก ไม่ว่าจะเป็นเสื้อเป็นผ้า แม้กระทั่งผ้าขี้ริ้ว แม้แต่กระโถน บ้วนน้ำลายของคุณยายเห็นแล้วเป็นครูเราได้หมดเลยนี่คือเรื่องที่เราจะต้องมาตรวจสอบตัวเอง ตรวจสอบเรื่องการสร้างบารมีของเรา ตรวจสอบเรื่องการดัดนิสัยตัวเรา ตรวจสอบแม้กระทั่งในเรื่องการเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนอื่นว่าเป็นอย่างไร เราควรจะต้องปรับปรุงตัวของเราเองอีกมากมาย มหาศาลแค่ไหน จึงจะตามให้ทันฝุ่นที่ปลิวติดเท้าเราไปได้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สมาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลก
ส่วนมากนี้ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายาย
เป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจ
นึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย
หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่
ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน
เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูก
ผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วนะ ท่านคิด
ว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...